

Gyurik Irén

Legyél a csend

A halott asszony beszél a kórteremben

– Egy fehér ló állt a pocsolyás udvaron.
A hátán nyereg helyett párnák...
– Sosem lovagoltam még,
úgy elfogott a vágy...
Oda siettem hozzá.
A karcsú mén lefeküdt elé,
felnézett s mellső lábával kalimpált.
Megértettem, hogy hátára invitál.
Magasnak tűnt fektében is...
Nagy nehezen ráültem s fejemet a fejére hajtottam.
Mintha valaki hirtelen a nyakamnál fogva
szorosan hozzá kötözött volna,
Nem kaptam levegőt...

VALAKI SIKOLTOTT.

Szálltam a légben a kancán
s olyan csúfnak tűnt az alattam
nyüzsgő földi-világ.
Láttam, hogy le akarnak emelni a lóról...
– GYÍ-TE, unszoltam a paripát.
Egyre feljebb emelkedtünk,
s éreztem, hogy eltűnik a testem,
az ÉNEM, a ló s a földi-világ...

Megelevenedő fénykép az albumban

Domborodni kezd egy kép
Megelevenedik az arc
Élni kezd a szem

SZÓL HOZZÁM

Lassú hullámvás partközélemben –

S mire tekintetem oda ér
Tökéletes SZÉLCSEND
Nagy robajjal ledől egy faág

S én ott állok a parton
Fényképeddel a kezemben...

Valami rebbenjen fel
szóljon meg
mozduljon már –

Szólj meg
s a szó
öltse fel Alakod
váljon Tesseddé a tér
az ajtó
melyhez Kezed akarata ért –

Ti lélegző káprázatok –
VALÓSÁGOM
a cipője alatt
maradt porszem
ÓT megöleltem
megcsókoltam
taszítása vigasztalt...

Ne halljam a hangod

MINDENNEK LÉTE A CSEND –
LEGYÉL A CSEND!
BESZÉLJ...

Nem vagyok méltó

Felnéztél az ablakomra
ugrani készültem...
Felszálló kedvem
Rád talált

Fülemben hallom
szád mozgásának ütemét

ÉREZTED... VAGY SOHA –

NINCSEN BŰNÖD...
Nincsen tettem
gondolatom NÉLKÜLED
Elüldözném magamat
MELLŐLED

elüldözném
BENNED ÉLŐ ÉLETEMET...